

ТАДЕЙ КАРАБОВИЧ

ДОВГА РОЗЛУКА

ТАДЕЙ КАРАБОВИЧ

ДОВГА РОЗЛУКА

-Тадеї Карбовиц
з Холлцини

Київ, 16. 09. 2005

Люблін 2005

Projekt okładki, stron tytułowych, układ kompozycyjny utworów:
Krzysztof Bojarczuk, 2005

© Copyright by Тадей Карабович, 2005

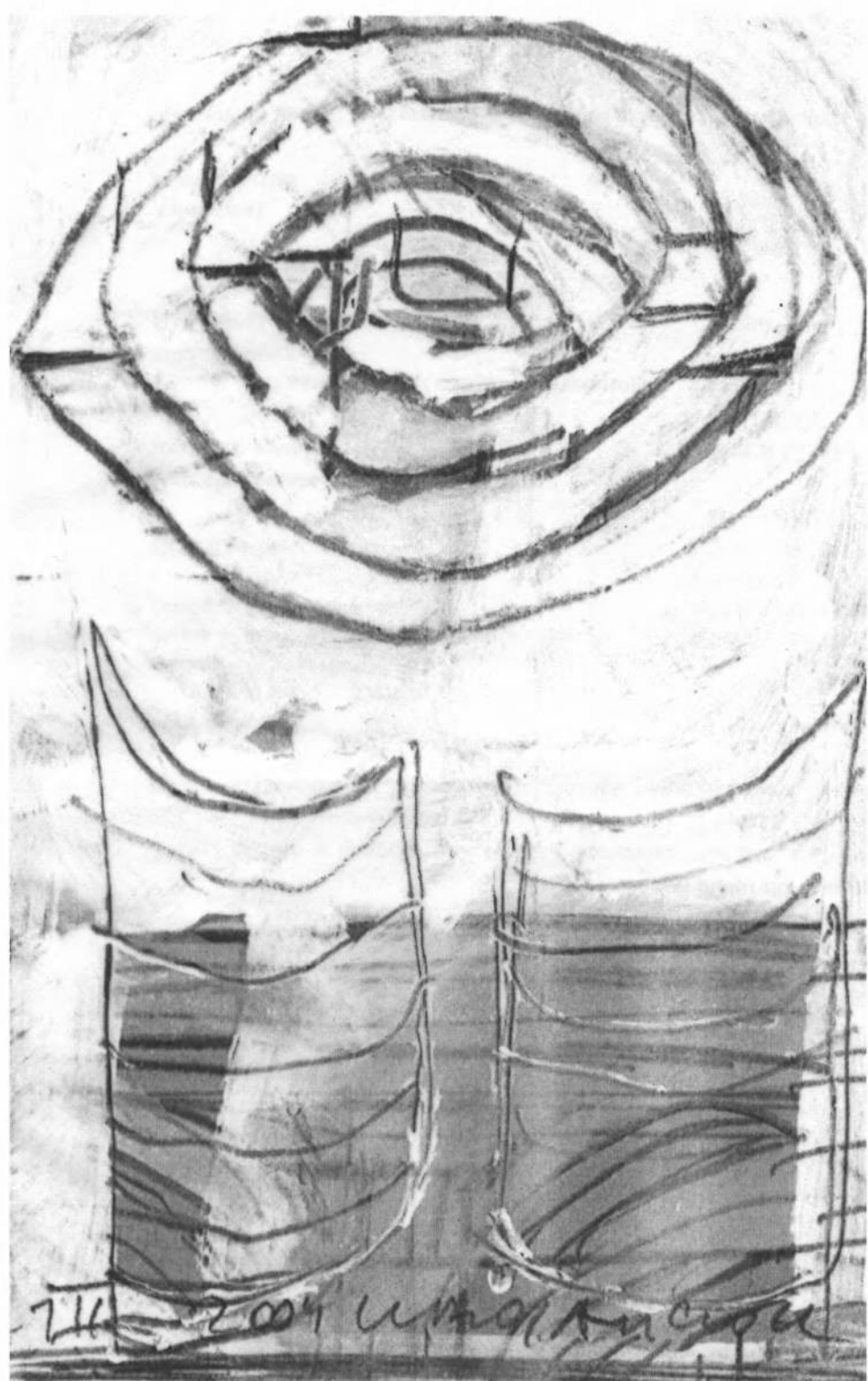
ISBN 83-919278-7-3

Printed in Poland

Зміст

І ти забудеш слів зміст	9
Цієї ночі ми не могли спати	10
*** (ми билися крильми об вікно ночі)	11
*** (я молився і забував молитву)	12
Голос минулого	13
Прохання	14
Я вдячний	15
Ріка Буг	16
Хмари	17
Собор	18
Гріх	19
Соснові ліси	20
Журавлі	21
Дятли	22
Верещин	23
Городище	24
Кобзар	25
Самотність	26
Ми ще будемо	27
Вони ще будуть	28
Собор Різдва Богородиці у Холмі	29

Холмська Гора з собором	30
Ще буде ранньою весною	31
*** (будилася весна)	32
*** (і ти ще будеш без мене)	33
*** (блаженний буде той хто відшукає)	34
НоктюРН	35
Ліс	36
Почав писати	37
Журавлі	38
Кладовище	39
Печаль	40
Знову	41
Пригадав	42
Було не згадувати	43
Вона кричала серед пустелі	44
*** (день кінчився і сонце западалося за обрій)	45
*** (стихають вітри, бурі, торнадо, розхитаний океан)	46

І ти забудеш слів зміст

і ти забудеш слів зміст
коли на березі наготою соромишся мене

а річка пливе в моїх споминах наче кров
і каплі води змиває вітер та нас береже

висока трава як схованка від світу
кличе нас з чистої течії навмання

ікона самотня в кутку забутому
береже крило молитви і залишки дня

Цієї ночі ми не могли спати

цієї ночі ми не могли спати
слухаючи як дощ полоще сні
як груші цвітуть тривожно
в крихких тремтіннях пелюстків

цієї ночі я щось до тебе сказав
дивлячись на місяць лискучий в зірках
слухаючи як у світанковому тумані
кличе самотньо ранішній деркач

23.04.2002

ми билися крильми об вікно ночі
припадали до шибки неначе птах

а ніч темнілася і місяць захмарювала
та дощ крапав і плив по думках

3.05.2002

я молився і забував молитву
туго мандрував і дорогу загубив

зустрічав сонце навколішки
а Буг плив у свою далечінь

22.06.2003

Голос минулого

голос минулого щемливо болів
горіла осінь криком листя під ногами

11.10.2003

Прохання

будьте собою дерева улюблені
хмари над головою і печальне небо
і ти мій Бубнове з чайками весною
і трави що рудітимуть коли мене не буде

25.10.2003

Я вдячний

я вдячний за існування нічних годин
серед темної ночі
в моїх сторонах дивлюся в глибину душі

лице своє відкриваю досі

на долонях читаю лінії життя
вірний собі і молитві першій

в глибині серця випрошую слова
неперевершені

1.12.2003

Ріка Буг

пливе ріка Буг а верболози
туляться до круч або нависають сутужно

Хмари

я кохав хмари біліючі серпневі
називав їх в серці моїми
хоча знав що вони в долоні вічності
мандрують безкрайньо самотніми

Собор

я дивився на холмський собор
намагався запам'ятати позолочені сонцем вежі

і небо відкрите безмежно...

Гріх

я молився до тебе моя іконо
вперше у житті

Соснові ліси

пливе моя ріка омиваючи рідні сторони
серед вільшин та соснових лісів

Журавлі

летіли над Холмщиною ключами журавлі
глибокої осені не тільки в минулому столітті

Дятли

любили гніздитися в дуплі
у стовбурі придорожного хреста

Верещин

згадувався в літописі старовинному
серед тлінної неіснуючої пам'яті

Городище

височіло над ранньою весною
в тумані як у косах дівочих

Кобзар

колись мій єдиний порятунок
був у Кобзарі

Самотність

ще буде Спаситель
ходити по церкві в Голі

буде ще білий як світло
стояти в царських дверях

людей сповідати буде та причащати
своїм тілом і кров'ю

Ми ще будемо

ми ще будемо накриватися ковдрою
засоромлені що світанок багряніє

що через вікно заглядає день
безгрішний

Вони ще будуть

вони ще будуть як берези
вибілені над колір білий

до них прийде Господь
і визволить їх з самотности

дасть їм благодать безмежну
з чаші спасіння

з молитви дасть радість для них
як ніколи

11.01.2004

Собор Різдва Богородиці у Холмі

коли заплющую очі бачу як виринає
з весни або осени неначе ковчег

19.01.2004

Холмська Гора з собором

в літописі Гора являлася у хмарах
при набігах татарам недоступна

24.01.2004

Ще буде ранньою весною

ще буде ранньою весною
забутий вітер закільчувати берези в лісі

дзвони будуть розхитувати нічну тишу
на Пасху

ще будуть хрести блакитніти
придорожні на сході

будилася весна
напередодні
в словах моїх і бурі
вінчав лози на вервиці
великдень
лелеки прилітали
з нікуди

золотилися бані
монастиря в Бузі

вітер прокидав зі сну
дерева
і сухі бадиллини
прогинав до землі

17.04.2004

і ти ще будеш без мене
мій коханий Бубнове
з блискавками та хмарами
весною

без мене будеш моє місто
з собором на Даниловій Горі

5.05.2004

блаженний буде той хто відшукає
гніздо неznаної птахи на купині весною

Ноктюрн

з постелі зимової весна будила
поліського поета

мрущу в жилах кров воскресала
неначе кригу

розплющувала зір березовим соком

умовляла бруньками: Остапе встань!
ось я вже заходила по Полісся

до тебе спомином іду
в твою самотину та самотність

і в віршах зимових
шукаю стежку до твоєї вічності

Голя, 21.03.2004, (Остапові Лапському на спомин)

Ліс

В дитинстві я зростав у краєвиді, де не було лісу, тільки за нашою садибою росла густа вільшина, що відгороджувала село від Бубнова – тобто від урочища, яке тягнулося кілометрами, зрідка поросле березами та лозиною.

Чи цю вільшину слід називати лісом, коли не можна було пройти через неї, бо навколо простягалось болото, росли кропиви, а зимою не замерзало, бо з-під землі сочилися джерела?

Довгий час на краю вільшинового лісу була наша криниця, з якої відром бралось воду, почерпаючи її з цямриння, обудованого кількома брусами. З криниці біла підземна вода, а надмір її плив струмком у далечінь, між вільшинами і творив трясовиння та непроходимі плеса.

Почав писати

Почав писати про ліс, а закінчив криницею, і хтось міг би навіть запитати, чому така параболічна зміна теми.

Вільшиновий ліс і криниця існували поруч в моєму дитинстві, творячи єдність, якої я не називав по імені. З криниці носилося воду додому, її пилося та милося нею. В намуленому дні та між щілинами брусів сиділи жаби, які мене не дивували, а навпаки, я думав, що так має бути. Осінню вони збиралися тут зимувати, а весною залишали її, видно, вода була літом надто холодна.

І коли ранньою весною пригрівало сонце, жаби прокидалися зі сну та намагалися вийти поза цямрину з брусів. Тоді батько або мати, черпаючи воду, викидали їх назовні, і жаби непорядно порпалися у струмку.

Журавлі

Вони летіли ключами через безхмарне осіннє небо моєї Холмщини і виспівували пісню тужливого прощання.

Призахідне сонце освітлювало їхні крила, витончені ший, і ключі віддалялися та зникали за обрієм. Тоді наступала глибока тиша, яка довго бриніла у моїх вухах та западалася за північ.

Де цей вирій, у який полетіли мандрівні ключі журавлів – думалося мені.

Кладовище

Ходячи з Богданом Бойчуком по Музею народної архітектури в Пирогові під Києвом, я захотів мешкати в правічній хаті, щоб бачити з вікон поруйновану церкву з Кисорич та рятувати її молитвою від пустки. Слухаючи мене, Богдан сказав:

– Краще сиди в Голі, де теж маєш свою церкву, якою не те що хочеш, а мусиш опікуватися.

– Богдане, – сказав я, – ця церква має прекрасне обличчя жінки з Полісся.

Ми дивилися на силует церкви, обходячи її довкола як на храм, несли в своїх серцях хрести, хоругви та наспівували внутрішню молитву її самотности.

Я почав відчувати себе як на цвинтарі, де поруйнована пам'ять життя доносить до свідомости клаптики уяви, що ось у тих хатах неподалік церкви жили люди, а це їхній побут, а ось садок в якому цвіли їхні вишні, були яблуні та сливи. І мимоволі захотілось спробувати, який смак мають малини, шовковиці, вишні та недоспілі ще наскрізь зелені яблука у їхніх садках...

Печаль

виповняться печально скрижалі

і хвиля зеленітиме в річці без назви
що пливе через споконвічність

на плесах теплих зацвітуть калюжниці
якби всупереч проминанню

24.08.2004

Знову

знову сонце виблискує з-за хмар
і Спасом горить для лелек вирійно

Пригадав

пригадав мій Бубнів як довгу розлуку
і жайворонка у вишині

а згадка пливе через серце
і в комишах щемить спомином

понад темряву минаючого часу
стрілки годинника нагрянули

і сонце підіймалося щораз вище
над деревами та могилами

Було не згадувати

було не згадувати минулости
бо серце розірветься печально

і вічність нагряне трепетом молитви

Вона кричала серед пустелі

Подражаніє Мілі Лучак

мовчали глибокі озера та ставки з ряскою
тризни снувалися відчайно

ночами багрянїли галактики

ери з нутрів вили тривожно як вовки
але всупереч їм мовчання

правічності...

день кінчився і сонце западалося за обрій
загасали проміння і небо темнілося

дерева шуміли притихло
і хрести мої щось кричали вночі

всели вогонь в кущ палаючий доторком
прийди зі сну талісманом життя

храм вознеси з мертвих руїн
і тіло зовсім оголене відчини з небуття

14.12.2004

стихають вітри, бурі, торнадо, розхитаний океан
вигладжується на воді і знов вертає любов мужчини
і жінки

їх оголені тіла підглядає ангел із затриманим
шепотом на устах
та безшелесними крильми

ікони дивляться світлистими нутрами своїх душ
Господь віддаляє кінець часу

хтось запалює свічі церковні на великому безлюдді
і молитва колише совенята в придорожньому хресті

10.01.2005

Druk:
Wydawnictwo-Drukarnia LIBER DUO s.c.
Al. Warszawska 150, 20-824 Lublin
tel./fax: (081) 442 54 44

Я ВДЯЧНИЙ

**я вдячний за існування нічних годин
серед темної ночі
в моїх сторонах дивлюся в глибину душі**

лице своє відкриваю досі

**на долонях читаю лінії життя
вірний собі і молитві першій**

**в глибині серця випрошую слова
неперевершені**

ISBN 83-919278-7-3